

PRISVAJANJE ZAMENICA

TVOJE ŠAKE OSTAJU

samo tvoje. Vešte, tanke kosti
pod mekim slojem kože. Svrab.
Nakon dirki, unutrašnjih organa riba,
papira, kanapa, vode: mokre dlanove
spuštaš na moju odluku. Zauzdane
skladnim pokretom makaza, zarivaš
nokte u moja kolena; pitomi oblik
uliva mi sigurnost. Krti polumesec
zna da drhtim. Rekao bi pokrij se,
ali prećutiš. Shvatam: mokri dlanovi
prerasli su u jezera. Nema sukoba,
znao si da ću ti napisati pesmu,
znao si i gde ću te u njoj udaviti.
Tvoje tuge ostaju samo tvoje,
češanje: podla tajna svečanost,
poput usamljenog trljanja kože.
Najednom – samo moja toplina.

TVOJA KUĆA OSTAJE

samo tvoja. Neki ljudi biraju mesto
za odmor i mesto za trpezarijski sto,
poznajem ih i želim im sve najbolje:
tako napišem u unutrašnjosti čestitke.
Biram je dugo, misleći na slojeve
torte samo kao na slojeve torte;
na zajedništvo kao na poslužavnik.
Kada plačem, to je zbog sna: sve
postaje gradilište. Ljudi biraju mesto
za zgradu i njen oblik predlažu
prema vozilima složenim u temelje.
Kada plačem, to je predveče: dan
mi ipak pripada. Stalno se dešava
i nikad ne počinje, jedno za drugim
sitni ples sustizanja. Ponestaje

vremena da ponudim bilo šta,
u bilo kojoj fazi izgradnje.
Mislim na slojeve kuće samo
kao na tvoje slojeve prašine.

TVOJA UPUTSTVA OSTAJU

samo tvoja. Malim slovima sažete strategije: sklapanja, rukovanja i odlaganja. Nacrta ispravne upotrebe, nimalo prostora za nemar. Znam, neko je zaposlen da objasni, ali procedura uništava igru. Znam, šta traži igra među belom tehnikom? Pažljivo pročitajte, sačuvajte za posle ili za narednog vlasnika. To je već naznaka događaja – nisam poslednja nad ovim grejnim telima hleba. Ta te ideja razbesni: posede treba pravilno održavati i čuvati do smrti. Tvoji mali kućni aparati pripašće tvojoj deci. Bacam papire, sledeći vlasnik moraće da greši. Moje igre su svi naknadni pokušaji; tvoja deca neće biti moja.

TVOJA OBALA OSTAJE

samo tvoja. Dva ćoška na udaru turista mlečne kože. Raste šiblje i svi ga preskaču. Rastu kolone, kapaciteti kampova i restorana. Jutrom su ulice tihe, starci na njima ti ne znaju ime, dodeljuju nadimke i nakrive glavu. Željni prošlosti, pune državnika i silom donetih životinja, turisti ih zaobilaze. Uvek u potrazi za istim: krdom srna, hladom divljeg bora, zvukom pedala. Iz boćarskog kluba naučili su nas – čitava veština nalazi se u kolenima.

To zapamtim. Iz kolena zatim skočim
na glavu, iz njih i odlučim da odem.
Tvoje more ostaje samo more.

TVOJA JUTRA OSTAJU

samo tvoja. Na suprotnom kraju
Mediterrana ruke mi smrde na ribu.
Sama sam je dovukla; to te zabavlja
ili barem buni. Pre prve kafe, krv
prsne po stopalima. Nadam se
da je dovoljno mrtva, rekla sam
i postala smešna. Sve su pojeli,
a moja briga bila je iskrena. Sve
iz mora treba vratiti moru pa kosti
bacam preko palube, mislim o
tvojoj baki, o pokretu kojim porodicu
ostavlja bez mesa. Znala je: sve
iz podnog uzgoja treba vratiti zemlji.
Traži pomoć, naredi čovek u ribarnici.
Nežnim zamahom očisti pod. Nakon
večere vidim, jedna riblja glava pluta
– njen je jezik kojim zapomažem.
Tvoje škrge ostaju tvoje. Moja glad
ostaje netaknuta.

TVOJE RUŠEVINE OSTAJU

samo tvoje. Dodiruješ zidove
i slutiš o mrtvim gradovima,
a moja koža željna je ivica
lišenih značenja. Tvoje kamenje
bilo je hram, soba, kuhinja, bilo je
dokaz, predmet stalne postavke.
Moje stene oduvek su samo – stene,
večne i razmetljive. Prepreka i podloga
pohodima, neupotrebljive. Nema mita,
ulaznica, manje strmog pada, nema
kolskog puta i ganutosti pejzažem.
Samo vrelina. Moj kamen ostaje kamen.
Moj kamen predlaže dodir, to konačno
razumem: predlaže mogućnost vatre.

MOJ JEZIK OSTAJE

samo moj. Vreme je sadašnje,
 a sve osim jednine pretpostavka.
 Moj jezik nagađa: tvoje šake biće
 lepe čak i naborane, popraviće radio
 i začinsko bilje iščupaće na prevoju.
 Pod krošnjju fikusa staje celo ostrvo,
 govore glasno, zavodljivo i zvučno;
 razumem sve izuzev reči. Tamo,
 naspram velike vode, moje stablo
 istih listova ne zahteva skoro ništa:
 sunce, vlagu, žamor. Zato ne pomišlja
 da podivlja. Rekla bih zahtevam sve,
 ali potrebna mi je jedino svetlost.
 Imam kopno i imam noge – taj jezik,
 svoju šumu. Na tvoje sobne biljke
 pada noć, na moje pada plamen.

MOJ JEZIK OSTAJE

samo moj! Ne razlikuje stepen soli
 osim u unutrašnjosti vode. Talasi
 čine vagu poniznom, opiru je sili
 zbog koje se naziva alatom. Mere,
 sasvim proizvoljne, uzdižu obrok
 u toplu nepreciznost; u pokoravanje.
 Ceremoniju ručka, nikad samo moju,
 svodim na osluškivanje escajga,
 odabir tanjira, redosled uopšte.
 Tvoja dvorišta trpe razgovor o hrani,
 prstohvate, preporuke – na njima
 se i zasniva porodica. Moja usta
 kažu i traže od tebe da progutaš.
 Ne razlikuju tvoje od mojeg osim
 u jeziku: ovim, jedinim, topim
 našu drsku, dirljivu množinu.